

Перемога завдяки наполегливості

«О, ні, я втратив ще одну пару взуття», — ще до того, як переставала лунати ця фраза, всі довкола розуміли, що сталося. Бідність іноді змушує людей робити погані вчинки. Після завершення недільних служб ми часто виявляли, що на полиці бракує однієї-двох пар взуття. Тому коли в мене були гроші, я купувала нове взуття для членів церкви, які його втратили. Я також молилася, щоб людина, котра взяла це взуття, виправила своє життя.

Близько 200-300 людей відвідували наші служби та інші заходи, і рису ніколи не вистачало, щоб нагодувати всіх. Тому ми готували кашу і варили ячмінь у великому залізному горщику. Відповідно до того, як у церкві проходила подія, ми надворі розпалювали дровами вогонь і варили кашу. Учасники сідали маленькими групками і ділились мисками з кашею; вони були вдячні за це більше, ніж за будь-що інше. «Усе це — Божий дарунок», — казали вони.

Коли я була вагітна, мені дуже хотілося мандаринок, але ми не могли собі їх дозволити, бо були надто дорогими. Та якось хтось із членів нашої церкви дізнався про це і купив мені мандарини. Я одразу з'їла шість чи сім штук. Я була така вдячна, що навіть розплакалася.

Мати Мун разом із жінками Церкви об'єднання та їхніми маленькими дітьми

Коли наближався церковний святий день, я відчувала радше тривогу, аніж радість і щастя. Мені доводилося починати підготовку за два тижні, щоб організувати доставку пірамідок із фруктів і делікатесів, плакатів, квітів та свічок, і сподіватися, що кожному членові церкви перепаде яблуко чи цукерка. Щойно ми зробили таке приношення Богу, я відчувала неабияке задоволення.

Мій шлях від народження до одруження був нелегким. Проте виклики, які поставали переді мною після одруження, впливали не тільки на мене, а й на весь рух. Тож я ніколи не відхилялася від шляху віри, послуху та любові до Бога. Так само, як сатана випробовував Ісуса і Батька Муна, він перевіряв і мене. Я вистояла в цих випробуваннях із глибокою посвятою, бо саме в такі миті я найбільш гостро відчувала благодать Божу. Серед болю Бог підходив дуже близько до мене і спрямовував мене стовпами з хмар та вогню.

Ми з чоловіком завжди доволі інтенсивно обговорювали різні питання. Це ставало можливим завдяки безмежній довірі один до одного. Ми разом пережили стільки всього, що було достатньо лише погляду, аби зрозуміти один одного. Життя Батька Муна і шлях, яким пройшла я — надзвичайно подібні. Більшість людей уважали, що я дуже щаслива і маю всього з надлишком. «Ви отримали печатку від Бога як Його Єдинородна Донька, — казали вони, — і народилися досконалою.

Тому досягнули свого становища без зусиль». Чимало людей саме так уважало. Вони вірили, що як Матір світу я блаженно зустріла Батька Муна, створила щасливу сім'ю і насолоджуюся життям. Усе це описує моє життя лише з одного боку, проте я також долала вершини такі ж підступні і непрохідні, як і всі інші люди у світі. Я змогла подолати усіх їх тільки завдяки любові мого чоловіка, яка була значно більшою, ніж її могла отримати будь-яка інша дружина від свого чоловіка.

Хоч я народила чотирнадцятеро дітей, та ніколи не вважала, що їх у

мене забагато. Однак моїм дітям довелося пережити чимало важких перипетій. Наприклад, коли вони виходили гратися на вулицю, місцеві жителі свердлили їх поглядами. «Хіба твій батько не Мун Сон Мьон?» — кричали дорослі невинній п'ятирічній дитині. «Чи знаєш ти, чим займається твій батько? Церква об'єднання створює проблеми у світі!». Тоді як у Кореї їх критикували за те, що вони є синами і дочками Мун Сон Мьона, коли ми переїхали до США, вони зазнавали дискримінації, бо були азіатами. Мені було боляче дивитися, як страждають мої діти, але я не скаржилася і не звинувачувала нікого. Я обіймала їх і подавала приклад, підносячи молитви вдячності.

Ми з чоловіком піклувалися про своїх дітей з любов'ю і відданістю. Однак через те, що багато працювали для церкви та провидіння, в нас не було змоги проводити з ними вдосталь часу. Одного разу, коли мій чоловік був у світовому турне, Хьо Джин, якому ледве виповнилося три роки, сів на підлогу у спальні і почав малювати. Зазвичай він любив малювати машини і велосипеди, але того дня він незграбно намалював чиєсь обличчя на білому папері. Хоч я бачила, що це його батько, та все-таки запитала: «Хьо Джин, хто це?».

Хьо Джин мені не відповів, але намалював обличчя на іншому аркуші паперу. Воно виглядало інакше, ніж перше, та, без сумніву, це також було батькове обличчя. Хьо Джин зазвичай був дуже активним хлопчиком, але того дня сидів спокійно і малював. Він не втомлювався малювати обличчя свого батька, навіть провівши за цим заняттям цілий день. Не переставав малювати його і наступного дня, і через день. А припинив — лише коли батько повернувся. Я досі яскраво пам'ятаю, як щиро Хьо Джин усміхався батькові, коли той його обіймав. Здавалося, що він отримав у подарунок увесь світ.